

Villányi László
EGY MÁSIK MOZDULAT

Lányszavak Apor Vilmoshoz

„Emeljétek föl szíveteket! - hallottam hangodat, állva a lilába borult töltésen, akárha oltár előtt, fölemeltek a Rába fényei, föl az őszi kikerics fölé, szoborrá kopott kavicsok ragyogtak, a Te ajándékozol, s én elgondoltam, lila virágot viszek íróasztalodra, merített papírt, hogy följegyezhesd, *a Lány él Istenhez közel, az angyal jöttékor ezért nem semmisült meg Mária, Isten a Lányhoz fordult, testesült általa, a Lány hasonlatos Istenhez, magából teremt egy lényt, s részévé válva a világnak adja, Isten szeretetében részesülsz, míg Lány figyel, s elgondolkodtam, Te nem rász meg vétkeimért, kegyetlen kérdéseimért, nem mosolyogsz meg, ha azt mondom, hazugság nélkül akarok élni, és vigyázol annak mozdulatára, aki megérint engem, miként akkor védőn fölemeltesd kezéd, hogy Ők fölemelhessék szívüket.*